

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 15.10.1949**

**Zu unserem Preisausschreiben
Es Gloasaag**

Zu unserem Preisausschreiben

Zu unserem Preisausschreiben sinn bis jetzt ärschd zwaa Leesunge oigange. Mer hoffe, daß sich noch annern drou bedeilige unn densälwe Mut uffbringe, äbbes vunn sich zu gäwwe. Die Oisendunge sinn hier wortwärdlich wirrergäwwe, nor is die Schreibweis unserer ougebaßt worrn.

No. 1. „Ei däs is doch ganz kloar, daß ärschd de Käärn Worzel ziehe muß. Alsou woar ärschd de Käärnbäijer unn dann de Worzelbäijer doo.“

No. 2. „Wann die Schdroaß gefroorn is unn es räjend, gitts Brabsel. Wann die Audoo doich foahrn gitts Schlambes. Leit awwer Schnäi unn es räjend dezuu unn die Audoo foahrn doich, dann gitts Schlambambes.

Sou, jetz häwwemer unsern Härnkaschde genunk ougeschdrengt unn hoffe, daß aa woas richdiges debei rausschbringt.“

E. Lang, Bensheim a. d. B., Lammertsgasse 46.

NB. Loowend misse mer erwehne, daß de Oisender soi Modderschbroach faschd fehlerfrei geschrewwer hot.

Die zwadd Zuschrift haaßt:

Zur Preisfrage Nummer oins:

Ei däs is doch ganz aafach, kaaner - woar der ärschde weil die zwaa z'amme kumme sinn.

Nummero zwaa:

Brabsel is drucke unn Schlambes is naß unn in kaam waaß mer woas droi is.

Frau Tilla Sieben, Bensheim-Auerbach, Darmstädter Straße 95.

Unn jetz äbbes neies.

Manche dunn dehaam in ehre vier Wend sou, als kennte se net bis uff drei zähle. Se wisse neemlich gena, woasen blicht, wann se ehrer Fraa gäjeniwwer sich mukse unn net sou danze, wie se peift. Awwer kaum sinn sou Sorte Menner ausem Haus, do sinnse aa schunn ausem Haisel. Se kenne dann net oabwoarte, bise e luschtig Gesellschaft gefunne häwwe, wuu se sich mool richdig ausdouwe kenne.

Nadierlich is däs die Schdammkneip. Dort kommer dann beowoachde, daß däär, wuu awwel noch ganz duggmaisig dehaam uff soiner Ouwebank gehockt hot, am Wärtsdisch uff aamool es grouße Wort fiehrt. Er babbelt em Deiwel es Ouhr wäk unn gitt aa Schdickelche uffs

annern zum beschde, die wuu er es Joahr iwwer sou oft wirrerholt, bisser se sälschd glaabt.

De Päijrer woar aa soun Schwadroner. Dehaam horrer nix ze mäldde gehadd, awwer in de Wätschaft horrer net genunk devuu vezähle kenne, woas er frieher mool forren Kärl gewääst weer und woas er alles schun erlääbt hett. Bei eme Ausflugg in die Umgäjend bin ich grad dezuu kumme, wie er däs Geschichdel vum Gloasaag uffgedischd hot. Alles hot zamme gelacht unn Klobber geruufe, wie er mim Vezähle färdig woar. De Päijrer awwer hot sich houch un heilig veschworn, daß alles sou bassiert weer, wie er's gesoat hett, Ich häbb mer des Erlääbnis vom Päijrer uffnodiert un in Roime gebroacht, weils sou, wies de Päijrer doomools an de Mann bringe wollt, doch zuu ugeroimt woar. Velleicht wärds sou aach ehnder geglaabt.

Es Gloasaag

orrer woas mool em Mann aus de Umgäjend innerer
Groußschdadt bassiert is

Am Oowend schbeet kimmt ougeschaßt
In's „schwazze Lamm' de Päijrer.
Er hat so in letschde Zugg vebaßt.
Bedebbt im Hausgang schdäihrer.

Er froagt, ob merm e Zimmer hoind
Noch for die Noacht kennt gäwwe.
De Kellner sescht: „Ich gugg mool, Froind,
Ob mer noch frei aans häwwe.“

Ball kimmt zerick där mi'm Bescheid:
„E Zimmer richte wärd ich.
Weil ärschd de Gaschd gegange heit,
Drum isses noch net färdig!“

Glei druff dann fiehrt mer unsern Mann
Vier Dräbbe houch in's Zimmer.
In Uordnung woar allerhann. —
Vun Sauwerkeit kann Schimmer.

Doch isser mied vum neie Woi.
For nix horrer Indrässe.
Er leggt sich um un schleeft glei oi
Un schnarscht ball wie besässe.

Do pletzlich, mädde in de Noacht —
Er woar schunn Oowens heiser —
Is unser Päijrer uffgewoacht
Mi'm Brand wie siwwe Haiser,

„Wann nor moin Dorschd sou grouß net weer!
Ich deet joo liewer faschde!“

Soi Schreichholzschoachtel die is leer;
Drum dutt erum er daschde.

Do horrer endlich aa bemäikt
Jetz im Lavoer noch Wasser.
Er hot sich kräftig glei geschdäikt.
Bei Dorschd is Wasser Wasser.

Doch wie er's groad erunnerschlickt,
Doo schbiehrt er woas im Gaume.
Ach Gott, faschd weerer drou veschdickt.
Sou grouß woar's wie en Daume.

„Ach Gott! Ich schbier's joo wäiklich schunn,
Wie's runnerritschd zum Moage!
Ich gäih drou elendlich ze Grunn!“
Dutt laut de Päijrer kloage.

Doodriwwer is jetz uffgewoacht
En Mann vum Noachberzimmer.
Där hot im Haus Räväll gemoacht.
Die Sach wärd immer schlimmer!

De Päijrer welzt im Bett sich rum:
„Ich häbb veschlickt en Schliwwer!
Ehr liewe Leit, ich bitt Eich drum,
Schickt doch zum Dokter niwwer!“

Un weil de Dokter net woar doo,
Rennt schnäll mer zum Balwierer.
De Päijrer woar schunn blitzebloo.
Soi Aage wärrn schun schdierer.

Jetz naht die Hilf: „Bei soueme Fall
Do hilft nor däs Klischdiern!
Wuu is de Hausborsch — Alla! Kall,
Du muschd mich sekendiern!“ –

Se legge jetz ze zwadd zeräächt
De Päijrer. - „Ei de Dunner!“,
Rieft de Friseer, „Ei säh ich räächt? —
Do is bassiert e Wunner!

Kaa Kunschdick, daß där's hellt net aus
Vor Bauchwäih un Beklemme.
Do guggt joo aaner hinne raus!
Ich loß mer däs net nemme!“

Do mescht vun auße uff die Deer
En Mann: „Gott soll mich schdroafe,
Wann ich — entschuldigt, wann ich schdeer,
Nett gäschdern hier geschloafe.

Ich legg, weil ich aa Aag nor hoab,
Moi gläsernes, däs neie,
Bevoor ich schloafe gäih, als oab!
Dort im Lavour wärd's leie!

Ich hoff, es is noch unveletzt!
Häbb's leirer heit vegässe!“
Se ruufe all doo ganz entsetzt:
„Där Mann doo hot's gefrässe!“

Wie däs de Päijrer hot gehäjert,
Weist er dem woas Gewisses
Un sescht: Es is Eich uvewehrt!
Nemmt's nor eraus! Däs isses!“

jst.